

Но пакъ нищо не станало. Следъ малко турили това парче глина на едно колело, което се въртѣло толкова силно, че на глината ѝ се завилъ свѣтъ. Не стигало това, ами и две тежки ржце я натискали и оглаждали.

— Нищо, нищо, — си казвало туй парче глина — азъ ще търпя, защото знамъ, че скоро ще стана нѣщо хубаво.

Но и съ туй не се свършило. Дветѣ груби ржце хванали парчето глина и го турили въ една много, много гореща пещъ.

— Охъ! — казало парчето глина, — тукъ е ужасно горещо, по-горещо дори отколкото презъ лѣтото. Но нищо, нищо, ще изтърпя и това, защото зная, че отъ мене ще стане нѣщо чудесно.

Най-после глината се изпекла и дветѣ голѣми груби ржце я извадили и турили на една дъска покрай една локва.

— У! тукъ е много студено, — казало туй парче глина, но ще търпя. Сигурно, като мине и туй, азъ ще съмъ вече нѣщо много хубаво.

Но какво било разочарованието на парчето глина, когато се огледало въ локвата и видѣло, че не било нито ваза за царската трапеза, нито чения за царицата, нито чаша за принцесата? То било направено на една проста, обикновена червена саксия! Горкото парченце глина въздъхнало дълбоко и казало на грънчара: „Само това ли можа ти да направишъ отъ мене? Азъ мислѣхъ, че следъ всичкитѣ тѣзи мъжки ще стана нѣщо чудесно, красиво, достойно за царския палатъ, а ти си ме направилъ такава грозна червена саксия. Никой, никой нѣма да ме иска сега“.

Но не било тѣй.

Единъ день турили саксията заедно съ други саксии въ една кола и я закарали предъ единъ цвѣтарникъ. Дошълъ единъ човѣкъ и почналъ да туря прѣстъ, пѣськъ и торъ въ саксията, въ срѣдата направилъ една дупка и тамъ турилъ нѣщо топчесто, кафяво, нѣщо, което изглеждало като мъртво.

Турили саксията въ цвѣтарника и всѣка заранъ я поливали.